

[Justitsministeren]

Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (flygtninge) er ifølge udlændingelovens § 22 tillagt særlig beskyttelse mod udvisning og er ligestillet med udlændinge, der med henblik på varigt ophold har opholdt sig i mere end 7 år i Danmark.

Om betingelserne for at træffe bestemmelse om udvisning i det enkelte tilfælde er opfyldt, afhænger således af en konkret vurdering inden for de angivne rammer af de foreliggende oplysninger.

Udlændingelovens udvisningsbestemmelser blev gjort til genstand for en indgående drøftelse i betænkningen fra udlændingeuudvalget og igen ved Folketingets behandling af udlændingeloven i 1983. Således blev der ved Retsudvalgets behandling af loven fremsat ikke mindre end 18 ændringsforslag vedrørende udvisningsbestemmelserne.

Behandlingen i Folketinget resulterede i, at et bredt flertal vedtog de regler, som i dag er gældende.

Blandt andet under henvisning til de indgående drøftelser i 1983 og det brede flertal, som dengang stod bag de nævnte bestemmelser om udvisning, har jeg ikke på nuværende tidspunkt planer om at foreslå udvisningsbestemmelserne ændret, hverken i den ene eller den anden retning.

Spm. nr. S 372

Til statsministeren (16/1 90) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Kan statsministeren bekræfte, at statsministeren ikke agter at rejse de tidligere Thulearbejderes erstatningssag i henhold til NATO Status of Forces Agreement (SOFA)?«

Svar (25/1 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

På nuværende tidspunkt er det ikke fastslået, om der eksisterer et erstatningskrav, og i givet fald mod hvem et sådant krav kan rettes.

Hvis det imidlertid senere måtte blive fastslået, at de pågældende arbejdere har et erstatningskrav mod den danske stat, kan NATO-statusoverenskomsten (SOFA) eventuelt give Danmark adgang til over for USA at kræve refusion på 75 pct. af det beløb, som den danske stat måtte blive forpligtet til at betale til Thulearbejderne.

Hvis et erstatningskrav måtte blive fastslået over for den danske stat, vil regeringen naturligvis undersøge, i hvilket omfang der er mulighed for at kræve refusion, og i givet fald tage stilling til, om et sådant krav skal fremsættes.

Spm. nr. S 376

Til industriministeren (16/1 90) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Vil ministeren lade udarbejde en redegørelse, som samlet belyser konsekvenserne bl.a. for forbrugerne af den stærke koncentration, som i øjeblikket finder sted inden for ejendomsmæglerbranchen?«

Begrundelse

Ejendomsmæglerbranchen undergår i denne tid store forandringer. Finansielle aktører som realkreditinstitutter, forsikringsselskaber og banker er gået aktivt ind i ejendomsmæglerbranchen med opkøb og sammenlægninger i ejendoms-kæder.

I lyset af den nye realkreditlov og sparekasselov samt den fremtidige banklovgivning kan der forventes en udvikling hen imod finansielle supermarkeder, hvor skellet mellem de forskellige arbejdsområder bliver udvisket samtidig med, at der opstår afhængighed mellem dem. Hvis en kunde skal have solgt sit hus gennem en bestemt ejendomsmægler, forpligtes han samtidig til at bruge et bestemt realkreditinstitut, et bestemt forsikringsselskab, en bestemt bank etc.

En sådan afhængighedsgørelse svækker forbrugernes valgmuligheder. Koncentrationen inden for ejendomsmæglerbranchen forventes samtidig at medføre betragtelige salærstigninger.

Der er derfor al mulig grund til at få et samlet overblik over konsekvenserne af denne udvikling.

Den tidligere industriminister tilkendegav i et svar på spørgsmål nr. S 38 fra undertegnede den 10. oktober 1989, at »Monopoltilsynet har oplyst«, at tilsynet for tiden indhenter oplysninger om ejendomsformidlers kædedannelser og om en række forhold til belysning af forbrugernes omkostninger ved et ejerboligskift.

Ministeren opfordres til at lade disse undersøgelser fremskynde med henblik på en samlet redegørelse.